

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5140 van 18 december 2007
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beide van Ethiopische nationaliteit, op 5 oktober 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 maart 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, respectievelijk de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 maart 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 20 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat C. PENNINCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster en haar zoon G.Y.S. zijn van Ethiopische nationaliteit.

Op 23 juni 2004 huwt verzoekster met haar echtgenoot T.K.A., van Belgische nationaliteit.

Op 8 mei 2006 is verzoekster België binnengekomen met een visum gezinshereniging, samen met haar zoon, G.Y.S. die door haar echtgenoot T.K.A. ten laste is genomen.

Op 17 oktober 2006 ontvlucht verzoekster de echtelijke woonst en op 18 oktober 2006 komt zij in het vluchthuis in Leuven terecht.

Op 7 november 2006 vraagt verzoekster de vestiging aan als echtgenote van een Belgische onderdaan.

Op 30 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 28 maart 2007 wordt door de politie van Leuven een samenwoonstverslag opgesteld.

Op 30 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Uit het relatieverlag dd. 28/03/2007 van de politie van Leuven blijkt dat het bestaan van een gezinscel niet is vastgesteld kunnen worden.

(…)”

2. Rechtspleging.

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij G.Y.S., geboren op 12 mei 1990, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om zonder vertegenwoordiging, een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk (R.v.St., nr. 155.037, 15 februari 2006).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat indien de vereiste bekwaamheid toch zou worden toegekend aan verzoekende partij G.Y.S., het verzoekschrift ten aanzien van verzoekende partij G.Y.S. als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Luidens artikel 39/69, §1, 2de lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). In casu voert verzoekende partij G.Y.S. geen enkel middel aan tegen de bestreden beslissing gericht aan verzoekende partij G.Y.S. Aldus is het verzoekschrift in zoverre het werd ingesteld door verzoekende partij G.Y.S., tegen de de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 maart 2007 houdende de weigering van de vestiging met

bevel tot terugbrenging, zelfs bij aanwezigheid van de vereiste bekwaamheid, onontvankelijk zijn wegens gebrek aan de uiteenzetting van een middel.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending van het redelijkheidbeginsel aan. Verzoekster is van mening dat de verwerende partij voornoemd beginsel heeft geschonden door geen rekening te houden met de werkelijke situatie en achtergrond van de feitelijke scheiding van verzoekster en haar echtgenoot, namelijk dat zij er niet voor gekozen heeft om zich zomaar van haar echtgenoot te verwijderen, doch daartoe genoodzaakt was om haar fysieke integriteit veilig te stellen daar haar echtgenoot agressief was.

In zoverre de verwerende partij aanvoert dat het middel onontvankelijk is daar een motiveringsgebrek wordt aangevoerd zonder dat verzoekster hiervoor een wetsebepaling of een rechtsregel als geschonden aanduidt, wijst de Raad erop dat verwerende partij uitgaat van een verkeerde lezing van het in het verzoekschrift opgenomen middel, nu verzoekster geen gebrek in de motivering aanvoert, maar wel de schending van het redelijkheidbeginsel.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de vestiging weigerde daar ingevolgde het samenwoonstverslag van 28 maart 2007 van de politie van Leuven, geen gezinscel is kunnen vastgesteld worden. Om rechten te kunnen putten uit artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, dient de vreemdeling **de gezamenlijke vestiging** aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een arrest van de Raad van State waarin gesteld wordt dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, het dan toch minstens de staat van echtgenoot veronderstelt, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. In ditzelfde arrest oordeelt de Raad van State dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekster.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het samenwoonstverslag opgesteld door de politie van Leuven op 28 maart 2007, blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer samenwonen. Het samenwoonstverslag vermeldt 10 controles en bij geen enkele controle kon verzoekster, noch haar echtgenoot worden aangetroffen. Het verslag maakt verder melding van een contact met de verhuurder van de woonplaats waaruit blijkt dat enkel de echtgenoot van verzoekster nog op het opgegeven adres woont. Verzoekster vermeldt zelf in haar verzoekschrift niet meer met verzoekende partij samen te wonen daar zij door hem fysiek mishandeld zou zijn. Van een minimum aan relatie is aldus

geen sprake nu, zoals verzoekster zelf beweert, haar echtgenoot haar fysiek mishandelde en zij op 17 oktober 2006, nog voor de aanvraag tot vestiging werd ingediend, de echtelijke woonst verliet. Verzoekster betwist op geen enkele wijze het samenwoonstverslag en de daarin gestelde zaken, zij geeft zelf in haar verzoekschrift aan dat de huwelijksproblemen een zodanige omvang aannamen dat zij zelfs de echtelijke woonst diende te verlaten en noch in haar verzoekschrift, noch in haar repliekmemoë, laat verzoekster enigszins uitschijnen een levensgemeenschap met deze man te vormen of te willen vormen. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij er niet voor gekozen heeft om zich zomaar van haar echtgenoot te verwijderen, doch daartoe genoodzaakt was om haar fysieke integriteit veilig te stellen daar haar echtgenoot agressief was. De vestiging dient beoordeeld te worden in het licht van de toestand op het ogenblik van de te nemen beslissing. Op dat ogenblik was er geen sprake van een gezinscel. Het feit dat dit buiten de wil van verzoekster om gebeurde, verandert niets aan het feit dat verzoekster op het ogenblik van de uitspraak van de beslissing niet voldeed aan de voorwaarde gesteld door artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.